

De Loper

De Loper

De loper (The bishop) is een stuk in het schaakspel. Het beweegt langs diagonalen zonder over tussenliggende stukken te springen.

Ben Schaafsma

Schrijver: Ben Schaafsma

Coverontwerp: Lisa van Winsen Illustratie

Redactie: TeAnCaWiReAn

ISBN: 9789465015262

©benschaafsma

Voor Wies, die al mijn levenscoach werd ver voor het in de mode raakte

Met dank aan Anita Damsteegt en Anne Visser voor de tips,
inspiratie en het plezier.

Hoofdstuk 1

Word ik nu al moe als ik mijn schoenen aantrek? Dat is wat spanning met je doet. Rustig worden. Je hebt de film al zo vaak in je hoofd afgespeeld, alle scenario's doorgenomen. Denk aan wat je hebt geleerd: als je vooraf al kunt inschatten wanneer je moe zal worden, kun je er beter mee omgaan. Dan verwelkom je dat moment zelfs. Zo gaat het met elke uitdaging. Niet alleen bij sport. Imagineren, je hersenen voorbereiden op de situatie die komen gaat. Voorstellen wat er gaat gebeuren met al je zintuigen: zien, ruiken, horen, voelen en proeven. Vanavond zet ik de eerste stap naar een nieuw begin. Nu eerst controleren of de sokken goed zitten, anders krijg je blaren. Schoenen aan en de veters van beneden naar boven aantrekken. De veters vastmaken, strak maar niet té. Het werkt, de hartslag gaat al wat omlaag. Nu naar het Sarphatipark. Niet te snel, het is maar 5 km. De Scheldestraat. Om half tien staat hij te wachten. Ik moet zorgen dat ik er niet eerder ben of tegelijk aankom. Hij moet er staan. De Ferdinand Bolstraat. Het wordt een perfecte hit and run, zoals in een gangsterfilm. Maar dan gebruiken ze toch altijd auto's? Maakt niet uit. Focus. Rechtsaf door de Eerste Jan Steenstraat. Gelukkig zijn er nog veel hardlopers op straat. Mensen zullen zich mij niet herinneren. Hier is het park al. Het is half tien. Laat hem maar even wachten. Daar is het toiletgebouw. Alles ziet er anders uit in de schemering. Waar is die tas nou? Ik heb hem

vanmiddag toch hier ergens neergelegd. Als hij maar niet is gevonden door iemand die in de bosjes is gaan pissen. Gelukkig, daar is hij. Eerst de handschoen aan en dan het wapen pakken. Handdoek met de andere hand om het wapen heen wikkelen. Tas achterlaten. Zonde eigenlijk, maar het kan niet anders. Vijf over half tien. Tijd voor het eerste rondje langs het monument. Als hij te laat is, een tweede rondje door het park maken. Niet nodig. Daar staat hij al. Moet je hem zien in zijn mooie pak. Zal hem goed staan in de kist. Hij ziet mij wel, maar hij kijkt niet echt. Hij zal mij zo nooit herkennen door mijn hoodie. Dichtbij genoeg. Handdoek eraf. Schiet verdomme! Schiet! Schiet! Hoe vaak heb ik geschoten? Maakt niet uit, het was raak. Doorlopen. Pistool uit je hand op de grond laten glijden. Come on, kid, don't fool around. Just let your hand drop to your side, and let the gun slip out. Peter Clemenza tegen Michael Corleone in The Godfather. Gek dat ik daar nu aan denk. Zal de adrenaline zijn. Ik heb het gedaan! Die klootzak is er niet meer! Hij heeft het helemaal aan zichzelf te danken. Jammer dat hij niet heeft geweten dat ik het was. Niet aarzelen. Ze zien gewoon een hardloper. Handdoek om het nekkie en weglopen van die zoi. Ik zit alweer in de Tweede Jan Steenstraat. Niet zo hijgen, gewoon doorademen. Hoe ging die tekst van dat liedje ook alweer? Oh ja, laat je niet gek maken door het geluid van je eigen hartslag. Het zit erop. Geen reden meer om langzaam te lopen. Dit is het mooiste stuk terug langs de Amstel. Ik zie de Berlagebrug al. Daar zijn de sirenes. Kom maar jongens, ik ben al lang weg en hij is dood. Ik bepaal mijn eigen lot. Vanaf vandaag ben ik een moordenaar.

Hoofdstuk 2

Twee weken eerder

Met een brede grijns verliet rechercheur Joy Purperhart het kantoor van haar teamchef Kees Boland. Hij had haar niet blijer kunnen maken dan met de opdracht die zij zojuist had gekregen. Joy hield écht van uitdagingen. Niet zoals de mensen die zonder nadenken dat cliché overnamen in hun sollicitatiebrieven; ik hou van uitdagingen. Joy had het nodig, als ze geen moeilijkheden op haar pad tegenkwam ging ze zich vervelen. Soms bleek die hang om zichzelf te testen in moeilijke situaties, juist haar zwakke plek te zijn. Door shade en schande had ze geleerd dat het bij de politie moest meezitten, wilde je in een leuk team terecht komen of betrokken worden bij een onderzoek van een belangrijke zaak. Het kwam niet alleen aan op kennis en kunde, maar het ging ook om beschikbaarheid. Je moet op de juiste tijd op de juiste plek zijn, had Kees haar wel eens voorgehouden. De juiste mensen kennen helpt ook, dacht ze dan. Maar nu was er geen reden voor negatieve gedachten over haar loopbaan bij de politie. De ervaren rechercheurs waren allemaal bezet en zo was er een kans voor Joy ontstaan, terwijl ze nog maar een jaar bij de recherche werkte. Daarbij speelde ook een rol dat de taak die ze in de komende maanden had gekregen, buiten de regio Amersfoort lag. Kees zou dat natuurlijk nooit toegeven, maar hij had er geen enkel belang bij om een ervaren

rechercheur op te offeren voor een project dat niet eens in de cijfers van zijn jaarverslag zou terugkomen. Het zou Joy allemaal een zorg zijn. Zij kreeg de kans om in Amsterdam te gaan werken en ook nog met jongeren. Genoeg reden voor een juichend berichtje naar Linda, haar grote liefde. Linda werkte net als Joy bij de politie, maar dan als agente. Linda moest er niet aan denken om het straatwerk in te ruilen voor een betere positie of een hoger inkomen. Ze zou de dagelijkse actie en spanning voor geen goud willen missen. Het bericht van Joy werd met allerlei emoticons beantwoord, feest, hartjes, een zoen en één traantje. Dat laatste omdat Linda voorspelde dat Joy weinig thuis zou zijn omdat ze helemaal in de nieuwe klus op zou gaan.

Wat er van haar werd verwacht in Amsterdam wist Joy nog niet precies. Volgens Kees zou ze tijdelijk deel uitmaken van een speciaal rechercheteam dat een einde moest maken aan het misbruik van jongeren door criminelen bij het witwassen van geld. Dat gebeurde blijkbaar op verschillende manieren. De criminelen richtten zich vooral op kwetsbare jongeren en vertelden hen mooie verhaaltjes. De jongvolwassenen werden als geldezels gebruikt. Hij noemde het voorbeeld van jongeren die hun bankrekening lieten gebruiken om geld op te storten dat dan meteen weer op een buitenlands rekeningnummer moest worden gestort. De jonge bankrekeninghouders werd niet verteld dat het geld afkomstig was van criminele activiteiten. Sommigen kregen vage verhaaltjes te horen, maar meestal werd hen gezegd geen vragen te stellen. In ruil voor de moeite werd ze een mooie vergoeding beloofd. In

Amsterdam was dit probleem in het afgelopen jaar met de dag groter geworden. Omdat banken het betalingsverkeer monitoren, werden de verdachte transacties van de jongeren al gauw opgemerkt en dat werd dan gemeld bij de politie en justitie. De jongeren zaten met de gevolgen en de criminelen bleven buiten schot. De geldezels waren eigenlijk de slachtoffers, maar werden door de overheid en de banken behandeld als verdachten en veroordeeld als daders. Maar nu zou ook worden onderzocht wie er achter die constructie schuilging. Uit de verhoren van de jongeren was regelmatig het signalement van dezelfde man naar voren gekomen. Vaak kwam zelfs zijn naam bij het onderzoek naar de geldezels naar boven, en blijkbaar was hij nog steeds op zoek naar nieuwe bankrekeningen die hij bij banktransacties kon gebruiken. Op die manier waren ze hem op het spoor gekomen. Het team was dicht bij een arrestatie, maar er was veel personeel nodig om getuigen te horen en rapporten op te maken. Als de man eenmaal achter slot en grendel zat, moest de zaak waterdicht zijn. Het zou mooi meegenomen zijn als met de man het criminele netwerk kon worden opgerold waarvoor hij werkte. Dat netwerk beschikte blijkbaar over een constante stroom van crimineel geld dat moest worden witgewassen.

De nieuwe opdracht kwam voor Joy op het goede moment. Ze had de laatste tijd geregeld twijfels over de vraag of zij bij de politie wel op haar plaats was. Door de collega's van het rechteam in Amersfoort werd daar niet over getwijfeld. Joy had haar sporen verdiend, ze was na haar politieopleiding aan de slag gegaan als agente in de Utrechtse binnenstad en had dat met succes

gecombineerd met een hbo-opleiding. Toen er na een paar jaar een vacature voor rechercheur in Amersfoort voorbijkwam, had ze gereageerd en de stap gemaakt van hoofdagent naar het rechercheteam. Bijna meteen was ze samen met haar opleider Joop Dijkstra in een moordonderzoek gerold dat landelijke media-aandacht had gekregen. Ze had daarbij door haar fanatisme een belangrijke inschattingsfout gemaakt door een kerkdienst te verstoren. Maar ze had ook veel bewondering geogst, omdat uiteindelijk met de hulp van Linda en Joop de dader was gearresteerd. Daarna was de sleur ingetreden. Juist door die geruchtmakende zaak leek elke dag in de periode daarna saai en ze kreeg soms het gevoel dat ze er niet genoeg toe deed. De recherche werd geleid aan de hand van cijfers en de stemming onder de burgers. Als de inbraakcijfers waren gestegen, kregen Joy en haar collega's de opdracht om daar onderzoek naar te doen en buurtgenoten van de getroffen voor te lichten over inbraakpreventie. Waren er nieuwsberichten over alcoholmisbruik onder jongeren, dan werden zij 's avonds en 's nachts ingezet om samen met agenten in de discotheken te controleren of men zich aan de Drank- en Horecawet hield. Horecadiensten werd dat genoemd. Niet het politiewerk waar zij op had gerekend toen ze rechercheur was geworden, maar er vond nu eenmaal niet elke dag een moord plaats. Joy was nog te kort bij de recherche om eisen te stellen, maar ze zocht een plek waar zij van betekenis kon zijn, het verschil kon maken. Ze had de adrenaline gevoeld bij het moordonderzoek met Joop Dijkstra en zelfs zijn leven gered. Dat gevoel bleek verslavend te zijn. Linda had die adrenalinekick wel regelmatig, omdat zij op

straat in situaties terecht kwam waar ze snel moest handelen en afhankelijk was van de reactiesnelheid en moed van haar collega's. Joy werd als rechercheur vaak pas opgeroepen als de meeste opwinding achter de rug was, om gegevens te verzamelen en een rapport op te maken. Ze vroeg zich af of de jaren van avondstudie haar hadden gebracht wat ze er van verwacht had.

Maar nu fantaseerde Joy opgewekt over deze nieuwe opdracht. De gedachte achter de oprichting van dit team sprak haar erg aan. Ze voelde mee met de jongeren die zich door hun naïviteit als geldezels hadden laten gebruiken door criminelen. Juist deze groep, die nog aan het begin van het leven stond, moest worden beschermd. Door op jonge leeftijd al met het strafrecht in aanraking te komen, werden ze een verkeerde richting ingeduwd. Het witwassen van zwart geld is een ernstig misdrijf, dat de jongeren nog jaren zou achtervolgen. Kees had verteld dat de geldezels meestal werden veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding waardoor hun financiële problemen alleen maar toenamen, terwijl geldtekort juist de reden was geweest waarom ze met de criminelen in zee waren gegaan. Joy had zelf een onbezorgde jeugd gehad in een echt Surinaams huishouden met de warmte en gezelligheid van een luidruchtig, maar altijd liefdevol nest. Ze was ervan overtuigd dat dit haar als volwassene een voorsprong had gegeven op anderen die minder gelukkig waren geweest. Zo was het verschil tussen haar jeugd en die van Linda groot. Een enkele keer kwam dat ter sprake als Linda een glaasje wijn te veel op had. Over haar jeugdherinneringen lag altijd de schaduw van het gebrek aan acceptatie van haar ouders en

van haar omgeving in het streng christelijke Zeeuwse dorp waar ze was opgegroeid. De enkele keer dat Linda haar moeder bezocht was ze daarna dagenlang in zichzelf gekeerd en somber.

Joy begreep ook wel dat het team in Amsterdam al een tijd bestond en dat zij werd toegevoegd om bij de afronding te helpen, maar ze had toch het gevoel dat ze belangrijk werk ging doen. Daarbij zou het voor haar carrière niet slecht zijn om in Amsterdam een goede indruk achter te laten. Zoals bijna overal, gold ook bij de politie dat netwerken essentieel is om verder te komen in je carrière.

Hoofdstuk 3

‘Verlof-stuw-meer’ Joop Dijkstra sprak het woord dat hij van zijn telefoon las nadrukkelijk uit, alsof hij in zijn mond uitprobeerde hoe het smaakte.

‘Waar wil je dat neerleggen, daar is toch helemaal geen ruimte voor?’ Joop en Michelle waren in een potje scrabble verwickeld en Michelle keek bezorgd over haar tablet naar het bord en daarna naar Joop. Het woord verlofstuwmeer zou flink wat punten opleveren. Deze avond in hun woning in de vinexwijk Nieuwland in Amersfoort was geheel gewijd aan de competitie tussen de twee midlifers. Michelle verdeelde haar aandacht tussen het scrabblebord en haar tablet, met wijn en brie binnen handbereik. De kneuterigheid omarmen, had Michelle dit soort spelletjesavonden eerder op de avond genoemd en dat had haar een welgemikte doppinda in de nek opgeleverd. Joop lag languit op zijn zij, naast de salontafel met in zijn hand een flesje bier en voor hem op de grond een krant met doppinda’s. Het was een lastige houding, omdat hij tegelijk op zijn telefoon probeerde te kijken naar het bericht dat net was binnengekomen. Door de overgang van de kranten naar het tabloidformaat was het doppen van pinda’s sowieso lastiger geworden. Het was een aspect dat volgens Joop ten onrechte niet was meegewogen bij de keus voor het kleinere formaat door de uitgevers van de dagbladen. Michelle zou dat ongetwijfeld de

volgende ochtend te horen krijgen, als Joop met zijn blote voeten op een verdwaalde dop zou stappen. Het woord verlof-stuw-meer had Joop niet op zijn houten scrabble-rek op de salontafel liggen.

‘Nee, ik lees het in een bericht van Kees Boland dat ik net binnen krijg. Hij wil mij morgen spreken over het grote aantal verlofdagen dat ik nog moet opnemen.’

‘Een zee van ouwelullendagen’ spotte Michelle dichterlijk. Omdat zij de vijftig nog niet was gepasseerd, vond ze het leuk om de nadruk op Joops leeftijd te leggen. Ze wist ook wel dat de verlofuren van Joop niet waren opgelopen door de seniorendagen, maar door het nieuwe overurenbeleid van zijn werkgever. De extra uren die bij de politie nodig waren om een misdrijf op te lossen werden niet meer uitbetaald, maar verrekend in verlofdagen. Volgens Joop opnieuw een voorbeeld van een belachelijke ondoordachte bezuiniging die tot onderbezetting zou leiden. Het bewijs was volgens hem nu al geleverd door een bericht dat zij vandaag hadden gehoord van Joy Purperhart. Zij zou voor onbepaalde tijd in Amsterdam moeten bijspringen. Michelle had over de telefoon met haar gesproken en Joy had enthousiast verteld over het lot van de geldezels en haar nieuwe taak om hen hulp te bieden. Leuk voor Joy, maar voor Joop kon het betekenen dat er opnieuw een beroep op hem zou worden gedaan om overuren te maken die niet werden uitbetaald. Het nieuwe overurenplan had Joop al een heleboel vrije tijd opgeleverd, waar hij zich geen raad mee wist. Daarom was het totaal aan verlofuren zo opgelopen en zijn teamchef vond dat belangrijk genoeg om hem er op zijn vrije zondagavond een berichtje over te sturen.

‘Zou je het niet leuk vinden om een paar weken in Amsterdam te wonen?’ dacht Michelle hardop.

‘Dat is meer jouw droom,’ Joop had niet zo veel op met Amsterdam. Hij vond het best een aardige stad, maar toch vooral overgewaardeerd door de Amsterdammers zélf en ook een beetje door Michelle. De Amersfoorter kon niet ontkennen dat de stad met de grootste historische binnenstad van Europa, de vele grachten, mooie bruggen en duizenden beschermde gebouwen, iets had. Maar de hordes toeristen die de cruiseschepen en de lowbudget vliegmaatschappijen dagelijks over de stad uitkotsten maakten dat Amsterdam voor Joop een aantrekkingskracht had als van Disneyland. Een plek waar Joop nog niet dood gevonden wilde worden. Joop kon in zijn voetbalhart wel bewondering opbrengen voor de succesvolle voetbalclub uit de hoofdstad, maar tegelijkertijd kon hij de arrogantie van Ajax niet uitstaan. Michelle daarentegen kon soms uren uitweiden over de musea, monumenten, filmhuizen en theaters die ze allemaal had bezocht in haar Amsterdamse jaren toen ze er studeerde. Ze hield dan niet op over de dagelijkse markten en de gezellige terrassen en cafés. De lofzang maakte Joop alleen maar halsstarriger in zijn afwijzing van de hoofdstad. Het was een terugkerend twistpunt.

‘Jij kent alleen de grachtengordel en de Jordaan. Daar lopen al die toeristen waar jij zo de pest aan hebt, maar je zou eens een ander deel van Amsterdam een kans moeten geven. De Rivierenbuurt en De Pijp bijvoorbeeld. Als je daar nu eens een week of wat vakantie zou kunnen vieren? Dan kun je een voetbalwedstrijd meepikken en

ik kan in de weekends langskomen om samen naar het theater of naar een museum te gaan.’

‘Spelen we niet meer?’ Joop vond het best om het scrabbelen af te breken want hij stond op een onoverbrugbare achterstand. Hij begreep wel dat Michelle niet zo maar wat gezellig zat te babbelen. Haar verhaal over een vakantie van Joop in Amsterdam was net even te gedetailleerd voor een spontane overpeinzing. Hij wachtte op de clou.

‘Wat moet ik nu in Amsterdam in een hotelkamer doen in mijn eentje? Dat is toch ook veel te duur. En Airbnb is niets voor mij.’ Michelle kopte zijn voorzet feilloos in.

‘Laat ik nu net een leuk adresje voor je weten. Het kost helemaal niets en je helpt ook nog mijn oude tante Bé uit de brand.’ Michelle liep al een week na te denken over een verzoek van haar tante Béatrice, die kortweg tante Bé werd genoemd. Tante Bé woonde in Amsterdam en kreeg op haar oude dag een nieuwe heup. Na die ingreep wilde ze een tijdje bij haar dochter in Eindhoven logeren om weer bij te komen en daarom zocht ze een oplossing voor haar woning en vooral voor haar kat. Maar Michelle moest werken en ze zag er tegenop om elke dag uit Amersfoort naar Amsterdam te rijden om voor Aletta, de poes van tante Bé, te zorgen. Joop was niet meteen te porren voor het idee om in het huis van de tante van Michelle te gaan wonen. Alleen in bed liggen was tot daaraan toe, Michelle zou regelmatig langskomen, maar het huis en het bed van een tachtigjarige gaven hem nog niet het echte vakantiegevoel. Michelle zocht de kaart van Amsterdam op haar tablet en liet hem zien waar tante Bé woonde in de Rivierenbuurt.

‘Kijk, de Albert Cuypstraat met de gezellig dagmarkt is op loopafstand. Volgens mij gaat tante Bé nog elke dag de markt over.’ Ze vertelde een verhaal over tante Bé die er ooit een vaas had gekocht, maar thuisgekomen zag dat er een chipje van de binnenrand af was. Toen ze de volgende dag met de vaas bij de markthandelaar terugkwam kreeg ze haar geld niet terug. De handelaar liet zien dat aan al zijn vazen iets mankeerde. De prijzen waren zo laag dat tante Bé dat had kunnen weten. Bij die uitleg had hij haar, tot grote ergernis van tante Bé, ook nog met *mevrouw* aangesproken. Daar had hij spijt van gekregen, tante Bé had drie aaneengesloten dagen elke dag een uur naast zijn kraam gestaan om potentiële klanten er op te wijzen dat dit meneertje vazen verkocht waar iets aan mankeerde en geen geld teruggaf. De marktkoopman stond machteloos tegen dit consumentenprotest van de bejaarde vrouw. Toen ze op de vierde dag bij zijn kraam kwam had hij een grote bos bloemen voor haar klaarliggen en zijn excuses gemaakt. Hierna had tante Bé haar acties gestaakt. Je ziet eigenlijk niets van dat chipje als er bloemen in staan, had ze Michelle toevertrouwd. Je kon dus maar beter niet *mevrouw* tegen tante Bé zeggen. Ze was op jonge leeftijd alleen komen te staan met haar dochtertje, nadat haar man door een auto-ongeluk was omgekomen. Ze had zich uitstekend staande gehouden in de grote stad, ook al omdat de buurt waar zij woonde alles had van een gezellig dorp, waar de mensen een beetje op elkaar letten. Er was wel eens een vrijer blijven hangen, zoals ze dat zelf noemde, maar die kon dan weer gaan zo gauw er onderbroeken gewassen moesten worden of eten gekookt.

Er was er niet één geweest die ze leuk genoeg had gevonden om haar zelfstandigheid voor op te geven.

‘Vanaf de Albert Cuypstraat kun je zo via de Ferdinand Bolstraat of de Van Woustraat naar het centrum lopen of fietsen.’ Michelle was nog steeds als een ervaren makelaar bezig om de woning van tante Bé aan Joop te verkopen. ‘Als je in de Utrechtsestraat bent, kun je naar die platenzaak waar je het altijd over hebt. En je hebt het er toch altijd over dat je na je pensioen elke ochtend een krant in een café wilt lezen? Dan kun je dat nu alvast oefenen.’ Michelle raakte niet uitgepraat over de activiteiten die Joop in Amsterdam kon ondernemen. Zijn vriend Klaas kon een dag langskomen voor een voetbalwedstrijd en Joop zou naar een concert kunnen gaan in de poptempel Paradiso. ‘Vanaf het huis van tante Bé kun je in een kwartiertje naar de Weteringschans fietsen.’ Tegen zoveel argumenten kon Joop niet op en zo langzamerhand was hij enthousiast geworden over het idee van een vrijgezellenbestaan in de hoofdstad. Hij slikte daarom zijn opmerking in, dat het zomer was en dat al die dure voetbalprofs van Ajax op het strand van Ibiza naar elkaars vriendinnen lagen te kijken. Michelle hield zich niet bezig met de voetbalkalender. ‘Als je maar niet dagen op de bank van tante Bé naar sport gaat liggen kijken met een zak chips,’ waarschuwde Michelle nog. ‘Je moet dagelijks aan mij verslag doen wat je hebt gedaan, dan geniet ik ook een beetje mee.’ Hierdoor hield Joop het gevoel dat hij de wens van Michelle op een vakantie in Amsterdam ging vervullen, maar bij gebrek aan eigen ideeën en

met het oog op het gesprek met zijn teamchef over zijn verlostuwmeer, gaf hij zich gewonnen.

Nu moest tante Bé nog overtuigd worden van zijn geschiktheid om de verantwoordelijkheid voor Aletta te dragen. Al de volgende avond maakten Aletta en Joop kennis in het appartement van tante Bé, terwijl Michelle in de keuken aan een verhoor werd onderworpen.

‘Jullie zijn niet getrouwd, toch?’

‘Nee, maar we zijn al meer dan twintig jaar samen.’

‘En hij is bij de politie?’

‘Ja en hij is heel lief voor dieren. Hij zal u elke dag een filmpje van Aletta sturen.’ Toen ze met de koffie binnenkwamen, was Aletta al bij Joop op schoot gekropen.

‘Wat een ontrouwe slettebak ben je toch,’ mopperde tante Bé. Even later kreeg Joop te horen dat hij was aangenomen. Hij kon over een week beginnen als tante Bé geopereerd zou worden.

Hoofdstuk 4

Joy moest zich melden op het hoofdbureau aan de Elandsgracht. Terwijl ze bij de portier moest wachten om opgehaald te worden, las ze op een bordje aan de muur dat in het gebouw twee edities van het Nederlands kampioenschap schaken waren gehouden, in 1948 en 1954. Ze hoopte dat ze dat zou kunnen onthouden. Het kon van pas komen bij de maandelijkse pubquiz in haar stamkroeg, waar ze samen met Linda een team vormde. Teamleider Maartje Smit kon niet genoeg benadrukken hoe blij zij was dat de politie Amersfoort zo vriendelijk was geweest om Joy aan het team Geldezels uit te lenen. Joy werd hartelijk welkom geheten, maar zij kreeg wel de indruk dat van haar verwacht werd dat ze in tien minuten ingewerkt zou zijn. Ze werd in een sneltreinvaart langs de tientallen nieuwe collega's geleid, van wie er drie vertelden dat ze ook nog maar een paar dagen geleden bij het team gekomen waren. De anderen keken nauwelijks op van hun werk terwijl ze 'welkom' mompelden en 'fijn dat je er bij komt'. Joy werd gekoppeld aan Julia van Dijk, een vijftiger met een Amsterdamse tongval. Ze maakte een vriendelijke indruk, maar het was duidelijk dat ook Julia haast had. Julia nam Joy mee om haar het deel van het gebouw te laten zien waar ze de komende weken zou doorbrengen. Daarna werd ze naar een zaaltje gebracht waar de andere drie nieuwelingen al op Maartje Smit zaten te wachten die hen zou uitleggen waar het in het team om ging. De